DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

28 listopada — Nr. 22. — Rok 1929.

T R E Ś Ć:

SPRAWY OGÓLNO - ADMINISTRACYJNE I PRAWNE.

177.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 19 października 1929 r. Nr. I. 20268/2/29 w sprawie wydania przepisów o listach starszeństwa służbowego pracowników etatowych i kandydatów na pracowników etatowych P. K. P.

Na podstawie postanowień § 14 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa P K. P. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447), zatwierdzam, załączone do niniejszego Rozporządzenia, „Przepisy o listach starszeństwa służbowego pracowników etatowych i kandydatów na pracowników etatowych P. K. P.".

Równocześnie polecam Dyrekcjom Okręgowym K. P. i innym urzędom, podległym bezpośrednio M. K., przystąpić bezzwłocznie do zestawienia list starszeństwa służbowego w myśl zasad skreślonych w tych przepisach.

Załącznik do rozp. Ministra Komunikacji z dn. 19 października 1929 r. Nr. I. 20268/2/29.

Przepisy o listach starszeństwa służbowego pracowników etatowych i kandydatów na pracowników etatowych P. K. P.

§ 1.

Listy starszeństwa służbowego prowadzi się dla wszystkich pracowników etatowych i kandydatów na pracowników etatowych.

Listy starszeństwa służbowego prowadzą Wydziały Osobowe Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych, w innych zaś urzędach podległych bezpośrednio M. K. pracownicy wyznaczeni przez kierowników tych urzędów.

Listy starszeństwa ustalają kolejność starszeństwa służbowego wpisanych do nich pracowników.

§ 2.

Listy starszeństwa służbowego zatwierdzają Dyrektorowie Kolei Państwowych. Kierownicy innych urzędów podległych bezpośrednio M. K.).

§ 3.

Listy starszeństwa służbowego układa się wedle poszczególnych stanowisk i stopni uposażenia, w ramach poszczególnych rozdziałów schematu budżetowego.

§ 4.

Do list starszeństwa służbowego wpisuje się wszystkich pracowników, bez względu na ich kwalifikacje służbowe.

Kwalifikacja służbowa nie ma żadnego wpływu na kolejność zapisania w liście starszeństwa.

§ 5.

Kolejność w liście starszeństwa ustala się w następujący sposób:

1) u kandydatów na pracowników etatowych rozstrzyga o kolejności wpisania do listy starszeństwa data złożenia z dodatnim wynikiem egzaminu ścisłego, wymaganego na dane stanowisko. W razie równości tych dat u dwu lub więcej kandydatów decyduje o kolejności w drugim rzędzie data wstąpienia na służbę na P. K. P. (§ 6), przy równości zaś i tych dat — wiek pracownika,

2) u pracowników etatowych kandydujących na stanowiska, osiągalne po złożeniu dalszego egzaminu ścisłego, przewidzianego na to stanowisko, decyduje o kolejności starszeństwa data złożenia z dodatnim wynikiem tego egzaminu, w razie zaś równości tych dat u dwu lub więcej pracowników — data mianowaniea na dotychczas zajmowane stanowisko.

Jeśli dwu lub więcej pracowników zostało równocześnie mianowanych na zajmowane dotychczas stanowisko, o kolejności starszeństwa rozstrzyga data mianowania na stanowisko zajmowane poprzednio, następnie data wstąpienia na służbę na P. K. P., wreszcie wiek pracowników.

Złożenie innego, niewymaganego na dane stanowisko egzaminu, nie wpływa na kolejność starszeństwa.

3) u pracowników etatowych, kandydujących na stanowiska, których osiągnięcie nie jest uzależnione od złożenia dalszego egzaminu ścisłego, rozstrzyga o kolejności starszeństwa data mianowania na dotychczas zajmowane stanowisko. W razie równości tych dat u dwu lub więcej pracowników ustala się kolejność starszeństwa w myśl zasad okreeślonych w poz. 2 ust. 2 niniejszego paragrafu.

§ 6.

Za służbę na P. K. P. w rozumieniu niniejszych przepisów uważa się służbę, o której mowa w § 12 rozporządzenia Rady Ministrów o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa P. K. P. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz 447), z tem nadmienieniem, że przy ustalaniu kolejności starszeństwa służbowego pracowników, którzy odbyli nieobowiązkową służbę w wojsku polskiem, oraz służbę w formacjach wojskowych i organizacjach wojskowych, uznaną za służbę w wojsku polskiem, wlicza się tę służbę do czasu służby na P. K. P., w rozumieniu postanowień § 5 niniejszych przepisów. Przy ustalaniu list starszeństwa kandydatów na pracowników etatowych przesuwa się ponadto wstecz datę złożenia przez nich egzaminu ścisłego wymaganego na dane stanowisko, o czas trwania nieobowiązkowej służby w wojsku polskiem — do czasu demobilizacji i o czas trwania służby w polskich formacjach lub organizacjach wojskowych w czasie wojny światowej. Ustalona w ten sposób data wchodzi w miejsce pierwotnej daty złożenia egzaminu ścisłego.

Starszeństwo służbowe oficerów przeniesionych do rezerwy lub w stan spoczynku, oraz zawodowych podoficerów wysłużonych, przyjętych na służbę na P. K. P., regulują osobne przepisy.

§ 7.

Listy starszeństwa służbowego prowadzi się w sposób, uwidoczniony w załączonym wzorze.

§ 8.

Listy starszeństwa służbowego układa się co 3 lata i ogłasza w Dzienniku Zarządzeń D. O. K. P.; listy obejmujące pracowników. zaliczonych do jednego i tego samego rozdziału schematu budżetowego tworzą odrębne zeszyty w formie załączników do Dziennika Zarządzeń. Zeszyty te winny dla każdego stanowiska zawierać odpowiednią ilość wolnych rubryk dla wpisywania późniejszych uzupełnień.

W Dzienniku Zarządzeń ogłasza się również wszelkie zmiany w listach starszeństwa, które zajdą w ciągu trzyletniego okresu. Wydziały D. O. K. P., Oddziały D. O. K. P. tudzież urzędy wykonawcze otrzymują wraz z Dziennikiem Zarządzeń te zeszyty z listami starszeństwa, które obejmują pracowników odnośnego rozdziału budżetowego (działu służby).

Wspomniane wyżej urzędy uzupełniają otrzymane zeszyty i notują w nich wszelkie zmiany, ogłaszane w Dzienniku Zarządzeń.

§ 9.

Pracownikom przysługuje prawo przeglądania ustalonych na trzy lata list starszeństwa. Czas i sposób korzystania przez pracowników z tego prawa ustalą Dyrekcje Okręgowe K. P., (inne urzędy podległe bezpośrednio M. K.) w zależności od warunków miejscowych w poszczególnych urzędach.

Pracownik ma prawo w ciągu 14 dni od dnia, w którym listy starszeństwa podano mu do wiadomości, wnieść w drodze służbowej do naczelnej władzy

P. K. P. (M. K.) odwołanie od sposobu ustalenia co do jego osoby czynników, decydujących o starszeństwie służbowem (§ 5).

§ 10.

Dyrekcje Okręgowe K. P. względnie inne urzędy, podległe bezpośrednio M. K. przedstawiają odpisy list starszeństwa pracowników od VII stopnia uposażenia włącznie w górę Biuru Personalnemu M. K. i zawiadamiają je o wszelkich zmianach w tych listach.

Biuro Personalne zestawia, na podstawie otrzymanych odpisów, wspólne listy starszeństwa pracowników wszystkich Dyrekcyj Okręgowych K. P., (innych urzędów podległych bezpośrednio M. K.) w sposób określony w § 3 i na zasadzie czynników, wyszczególnionych w § 5 niniejszych przepisów.

§ 11.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie z ważnością wstecz od dnia 1 września 1929 r.; z tym dniem tracą moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z niemi, rozporządzenia i przepisy, wydane w sprawach, unormowanych niniejszemi przepisami.

Załącznik do § 7 przepisów.

LISTA STARSZEŃSTWA SŁUŻBOWEGO.

Rozdział schematu budżetowego: .... **Stopień uposażenia:** ....

L. p.	Nazwisko i imię	Stanowisko (tytuł) służbowe	Przynależność służbowa	Data			Data		Uwagi
				złożenia egzaminu ścisłego	mianowania na zajmowane dotychczas stanowisko	mianowania na poprzednio zajmowane stanowisko	wstąpienia na służbę na P. K. P.	urodzenia	

178.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 27 października 1929 r. Nr. I.O. 235/2/29 o współudziale Wydziałów Osobowych Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w nakładaniu kar dyscyplinarnych.

Wydziały Osobowe Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych opinjują ze stanowiska ogólnego wnioski poszczególnych Wydziałów o nałożenie kar dyscyplinarnych, wymienionych w § 66 pp. 1 i 2 oraz w § 69 p. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447).

W szczególności Wydziały Osobowe w każdym przypadku oceniają, czy właściwy jest wniosek danego Wydziału o nałożenie jednej z kar wyżej wymienionych i czy ze względu na charakter naruszenia obowiązków służbowych, nie należałoby bądź nałożyć kary porządkowej bądź udzielić odnośnych akt rzecznikowi dyscyplinarnemu celem wdrożenia

formalnego postępowania dyscyplinarnego, bądź też czy naruszenia obowiązków służbowych nie ma cech czynu karygodnego, zagrożonego powszechnemi ustawami karnemi, z powodu którego należałoby sporządzić doniesienie karne. W tym ostatnim przypadku Wydział Osobowy winien opinję swą uzgodnić z Wydziałem Prawnym. Natomiast Wydziały Osobowe nie są powołane do opinjowania akt, zawierających wyniki dochodzeń służbowych, przed udzieleniem ich rzecznikowi dyscyplinarnemu celem wdrożenia formalnego postępowania dyscyplinarnego.

W związku z powyższemi postanowieniami, nadaje się, poz. 50 § 4 Regulaminu Wydziałów Osobowych Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych (ogłoszonego w Dz. U. M. K. z 5 grudnia 1928 r. Nr. 26, poz. 309), następujące brzmienie: „Opinjowanie, ze stanowiska ogólnego, wniosków Wydziałów o nałożenie na pracowników w służbie czynnej dwóch najniższych kar dyscyplinarnych, na pracowników zaś w stanie nieczynnym i na emerytów kary dyscyplinarnej nagany". —

179.

Nr. I.O. 261/2/29 z dnia 25 października 1929 r. w sprawie zwolnienia ze służby pracowników umysłowo chorych.

Na zapytanie jednej z Dyrekcyj Okręgowych K. P. Ministerstwo wyjaśnia, że pracownik umysłowo chory, należący do objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników P. K. P. (Dz. U. R. P. Nr: 57, poz. 447), może być zwolniony ze służby, bądź na podstawie § 124, bądź na podstawie § 123 p. 2 tego rozporządzenia, zależnie od tego, czy stan jego można uważać za chorobę t. j. czy wymaga opieki lekarskiej i środków leczniczych, czy też jest stanem kalectwa umysłowego, nieleczonego jako nie rokującego nadziei na wyzdrowienie. W czasie choroby mają do niego zastosowanie postanowienia § 48 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów.

Wobec brzmienia § 140 tego rozporządzenia od dnia 1 września 1929 r. nie mogą obowiązywać żadne dawniejsze ustawy i rozporządzenia, normujące w inny sposób rozwiązanie stosunku służbowego z pracownikami etatowymi, kandydatami na pracowników etatowych i z pracownikami nieetatowymi.

180.

Nr. I. 22150/2/29, z dnia 29 października 1929 r. w sprawie wypłacania 75% zaliczki na wynagrodzenie pracownikom nieetatowym w razie choroby.

W związku z postanowieniami § 48 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r., o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „P. K. P." (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447) wyjaśnia się co następuje:

Pracownikom nieetatowym należy w czasie choroby, bez względu na okres jej trwania, wypłacać dnia 1 każdego miesiąca kalendarzowego, zaliczkę na płacę w wysokości 75% należnego wynagrodzenia.

Kwotę normalnych potrąceń z miesięcznego wynagrodzenia pracownika nieetatowego, nie mającą ewentualnie wskutek jego choroby w danym miesiącu kalendarzowym pokrycia przy definitywnem obliczeniu i wypłacie wynagrodzenia za ten miesiąc w dniu 5 następnego miesiąca, należy potrącić przy wypłacie najbliższej 75% zaliczki na płacę, bez względu na to, czy pracownik powrócił do służby, czy choruje nadal.

181.

Nr. I. 20701/2/29, w sprawie opłacania pracownika nieetatowego w czasie urlopu zdrowotnego.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że w razie urlopu, udzielonego pracownikowi nieetatowemu dla poratowania zdrowia w myśl § 49 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Ust. R. P. Nr. 57, poz. 447), należy wypłacać pracownikowi nieetatowemu, tak jak nieobecnemu na służbie z powodu choroby, 75% jego wynagrodzenia.

SPRAWY FINANSOWE.

182.

Nr. II. 8366/2/29, z dnia 24 października 1929 r. w sprawie uzupełnienia p. 4 rozdz. B. art. 8 Regulaminu dla Wydziałów Kontroli Dochodów.

Ministerstwo Komunikacji odwołuje zarządzenie, wydane w danej sprawie pismem z dn. 27/XI. 1928 r. Nr. II. 10004/6/28, a natomiast poleca wprowadzić w samym końcu p. 3-go rozdz. B. art. 8 uzupełnienie treści następującej:

„Różnice (niedobory) ujawnione w należnościach opłacanych przy nadaniu na stacjach innych okręgów Dyrekcyjnych, podaje się do wiadomości właściwych Wydziałów Kontroli Dochodów, celem dodatkowego ich pobrania od nadawców przesyłek. Takich niedoborów Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych, ujawniająca je, nie wprowadza do swojej księgi różnic, lecz sporządza na nie rachunki różnic oddzielne dla każdej stacji nadania, które w obu egzemplarzach przesyła właściwym Wydziałom Kontroli Dochodów przy zebraniach miejscowych F. Nr. 157, obciążając sumą ujawnionych niedoborów Dyrekcję nadania. Wydział Kontroli Dochodów Dyrekcji nadania powinien uznać nadesłane niedobory i włączyć je do swego rachunku różnic".

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z chwilą jego ogłoszenia i jednocześnie załatwia spra-

wozdanie Dyrekcji Okręgowej Radomskiej z dn. 15/X. r. b. Nr. VII/3/102624.

183.

Nr. II. 8610/2/29, z dnia 30 października 1929 r. w sprawie pobierania opłat bocznicowych od wojska.

Ministerstwo Spraw Wojskowych zawiadamia, że niektóre stacje kolejowe żądają od władz wojskowych uiszczania opłat za podstawianie wagonów na bocznice.

Żądania podobne są całkowicie bezpodstawne wobec brzmienia p. 1 rozdz. I Przepisów służbowych 245-10.

Ponadto zasada niepobierania tych opłat wyraźnie jest sformułowana w okólniku Ministerstwa Komunikacji II.1990/6/29 z dn. 19.III. 1928 i dotychczas żadnem zarządzeniem późniejszem nie zostało zniesione.

Dyrekcje wydadzą niezwłocznie odpowiednie pouczenie służbie wykonawczej.

184.

Nr. II. 8532/3/29, z dnia 23 października 1929 r. w sprawie umorzania pretensji po zmarłych osobach.

Ze względu na trudności na jakie napotykają Dyrekcje leżące na terenach b. zaboru pruskiego i rosyjskiego w zastosowaniu się do rozporządzenia Ministerstwa Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1928 Nr. II. 4737/7/28 (Dz. Urz. M. K. z 10.9. 1928 Nr. 21, poz. 258 w sprawie przyjmowania za podstawę do umorzenia pretensji po zmarłej osobie zaświadczeń sądowych, iż zmarły nie pozostawił żadnego majątku ruchomego ani nie ruchomego — Ministerstwo Komunikacji niniejszem uchylając moc obowiązującą powołanego rozporządzenia na obszary b. zaboru pruskiego i rosyjskiego — poleca dokonywanie wywiadów o stanie majątkowym zmarłych za pośrednictwem organów policji państwowej lub władzy samorządowej.

Uzyskiwane tą drogą wywiady — mogą również stanowić dostateczną podstawę do umarzania pretensji.

SPRAWY TRAKCYJNE.

185.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 12 lipca 1929 r. Nr. VI. 10338/20/29 w przedmiocie wydania przepisów o opalaniu parowozów.

Niniejszem zatwierdzam przepisy o opalaniu parowozów, które ukażą się równocześnie w wydaniu osobnem i zostaną rozesłane Dyrekcjom.

Przepisy powyższe wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1930 r. i jednocześnie tracą moc wszystkie dotychczas obowiązujące przepisy i zarządzenia wydane w tym przedmiocie.

186.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 10 lipca 1929 r. Nr. VI. 10362/20/29 w przedmiocie wydania Przepisów o pociągach ratunkowych i wagonach ratunkowych pomocniczych.

Niniejszem zatwierdzam Przepisy o pociągach ratunkowych i wagonach ratunkowych pomocniczych, które ukazują się równocześnie w wydaniu osobnem.

Przepisy powyższe wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1930 r. i jednocześnie tracą moc wszystkie dotychczas obowiązujące przepisy, zarządzenia wydane w tym przedmiocie.

SPRAWY ZASOBOWE.

187.

Nr. VI. 12056/4/29 z dnia 6 listopada 1929 r. w sprawie stosowania na P. K. P. zatwierdzonych warunków technicznych.

Ministerstwo Komunikacji poleca z dniem ogłoszenia niniejszego stosować na P. K. P. podane niżej warunki techniczne dostawy:

1) poduszek maźnicznych,
2) gąbek,
3) tabliczek emaljowanych,
4) luster i szyb kryształowych i
5) mioteł z piassawy i mioteł brzozowych.

Warunki techniczne dostawy poduszek maźnicznych dla P. K. P.

Materjał.

Poduszki maźniczne powinny ściśle odpowiadać zatwierdzonym wzorom i rysunkom i być wykonane z materjału:

1. baranek poduszki z czystej wełny dobrego gatunku, długo strzyżonej (nie z wyczesek), 2) knoty z bawełny dobrze oczyszczonej i mocno wsiąkliwej, 3) podłoże zaś z bawełny.

Sposób tkania.

Baranek poduszki powinien być wykonany z nici wełnianych podwójnie skręconych o grubości w stanie wolnym nie mniej niż 2 mm. Baranek powinien być nie strzyżony i równy, nici wełniane baranka powinny być tak wplecione w podłoże, aby

tworzyły górną powierzchnię baranka z nici nieprzeciętych i o jednakowej wysokości oczek nad podłożem.

Ilość nieprzeciętych oczek z nitek podwójnie skręconych w gotowej poduszce (baranku) maźnicznej powinna wynosić: w wątku 3 szt. na 1 cm., w osnowie zaś 4 szt. na 1 cm., czyli na 1 cm^2 poduszki, ilość oczek z nitek podwójnie skręconych nieprzeciętych powinna wynosić 12 szt.

Przy tkaniu baranka wełnianego nić gotowa do wyrobu baranka powinna być podwójnie przetkana w podłożu baranka, samo zaś podłoże powinno być ścisłe i mocne tak, aby palcami nie można go było rozerwać.

Sznur bawełniany użyty na knoty maźniczne powinien być lekko skręcony z 5-ciu nitek i posiadać własność łatwego wchłaniania smarów. Grubość sznura knota w stanie wolnym powinna być nie mniejsza niż 2 mm.

Każdy knot tworzy nierozciętą pętlę o długości około 140 mm.

Wymiary.

Wysokość baranku w poduszce maźnicznej powinna być 15 mm., a długość knota, licząc od podłoża 140 mm. Końce knota powinny być podwójnie wplecione w podłoże. Długość pojedyńczego sznura całego knota przed wpleceniem go w podłoże powinna wynosić 320 mm.

Knoty powinny być rozmieszczone kępkami zgodnie z zatwierdzonemi rysunkami dla różnych typów wagonów.

Waga jednej kompletnej poduszki z podłożem i knotami powinna wynosić:

o wymiarach	baranka	275 x 160 mm.	około	150	gr.
„	„	230 x 125 „	„	98	„
„	„	210 x 125 „	„	90	„
„	„	180 x 110 „	„	68	„

Badania próbne.

Z każdej dostarczonej partji poduszek wybiera się na próbę niemniej niż 2 szczotki z każdej partji 50 kg. i niemniej jednak niż 2 poduszki w ogólnej ilości i sprawdza się wymiary, sposób wykonania baranka i podłoża, oraz bada się knoty poduszek i wplecenia knotów w podłoże w myśl zamówienia i wyżej wskazanych warunków.

W razie ujemnych wyników zewnętrznych oględzin dostarczone poduszki odrzuca się — w przeciwnym razie niemniej niż 2% przyjętych poduszek i niemniej niż 2 sztuki poddaje się próbie na wsiąkliwość nici wełnianych i bawełnianych.

W tym celu końce nici wełnianych i bawełnianych zanurza się w naczyniu ze smarem wagonowym. Po upływie 24 godzin od czasu zanurzenia, nici wełniane i bawełniane powinny wykazać wsiąkliwość smaru na długości conajmniej 150 mm., licząc od poziomu smaru w naczyniu.

Badania powtórne.

W razie ujemnych wyników próbnego badania, można na żądanie i koszt dostawcy wykonać badanie powtórne z podwójną jednak ilością poduszek, przyczem ujemne wyniki choć jednej próby, decydują o odrzuceniu całej partji poduszek, z której próba była brana, dostawca zaś nie ma prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

Cecha P. K. P. Ser. Z. Nr. 222.

Warunki techniczne dostawy gąbek dla P. K. P.

Cechy zewnętrzne.

Gąbka powinna być naturalna, niefarbowana, porowata delikatna, miękka, sucha i ściśle odpowiadać zatwierdzonym wzorom.

Gąbka powinna być bez szwów, dokładnie wymyta, bez obcych domieszek, wpływających na sztuczne zwiększenie jej ciężaru jak to: piasku i muszelek i nie mieć zapachu zgnilizny.

Gąbka powinna być mocna t. j. nie podlegać rozerwaniu pod naciskiem palców rąk. Waga poszczególnych kawałków gąbki powinna być nie mniejsza niż 45 gr. Po porównaniu dostawy z zatwierdzonym wzorem należy, na podstawie zewnętrznych oględzin, przekonać się czy gąbka odpowiada powyższym warunkom. Po dokonaniu badania odrzuca się te partje, z których badanie dało wyniki ujemne.

Oile gąbka odpowiada powyższym warunkom, wybiera się z tych partyj, które na podstawie zewnętrznych oględzin zostały przyjęte, nie mniej niż 1/4% (na wagę) i poddaje się ją następującym próbom:

1) gąbka powinna pochłaniać nie mniej niż 1400% wody na wagę,

2) gąbka po spaleniu powinna pozostawiać najwyżej 5,5% popiołu,

3) gąbka powinna się całkowicie rozpuszczać w gotującym się kwasie siarkowym i gotującej się wodzie królewskiej,

4) gąbka nie powinna posiadać wilgoci więcej niż 14%.

Badania powtórne.

Jeżeli dostawca zakwestjonuje wyniki próbnego badania, na podstawie którego gąbka została odrzucona, przeprowadza się na koszt i żądanie dostawcy, powtórne badanie z ponownie wziętej podwójnej ilości gąbki, przyczem ujemne wyniki choć jednej róby decydują o odrzuceniu całej partji, dostawca zaś nie ma prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

Cecha P. K. P. Ser. Z. Nr. 221.

Warunki techniczne dostawy tabliczek emaljowanych dla P. K. P.

Cechy zewnętrzne.

Tabliczki emaljowane powinny być wykonane z blachy o grubości wskazanej w zamówieniu i ściśle odpowiadać zatwierdzonym wzorom i rysunkom.

Obrzeża blachy powinny być należycie wyrównane, emalja zupełnie jednolita, bez rys, pęcherzyków, plam i cieni, powinna dokładnie przylegać do blachy na całej powierzchni i być takiej grubości, aby nie przeświecał materjał tabliczki.
Emalja nie powinna wytwarzać chropowatości lub ostrych występów na obrzeżu.

Wszelkie linje, znaki i litery powinny mieć wyraźne i ostre kontury i posiadać wymagany kolor.

Ten ostatni warunek odnosi się również i do tła.

Odbiór.

Przy odbiorze, po porównaniu z zatwierdzonym wzorem i rysunkami, stwierdzeniu że tabliczka odpowiada wyżej wymienionym warunkom, należy przejrzeć wszystkie dostarczone tabliczki.

Tabliczki nieodpowiadające powyższym warunkom, odrzuca się.

O ile więcej niż 50% badanej ilości tabliczek nie odpowiada niniejszym warunkom, odrzuca się całą partję, dostawca zaś nie ma prawa do jakiegokolwiek odszkodowania

Cecha P. K. P. Ser. Z. Nr. 211.

Warunki techniczne dostawy luster i szyb kryształowych dla P. K. P.

Cechy zewnętrzne.

Lustra i szyby kryształowe, powinny być gładkie, dokładnie oszlifowane, bez skaz na powierzchni i bez wad wewnętrznych szkła t. j. pęcherzy, pereł, pladrów i plam i posiadać powierzchnię równą niefalistą (patrząc na szkła z boku) i przy odźwierciedleniu dawać prawidłowe odbicie.

Lustra i szyby kryształowe powinny posiadać połysk i być wykonane ze szkła jasno przezroczystego, o obrzeżach koloru zielonkawego.

Obrzeża powinny być skrajane pod kątem prostym i być bez szczerb. Podlewa luster powinna być trzykrotna, dobrej jakości i mocno przylegać do powierzchni szkła.

Roztwór polewy powinien być przyprawiony na czystej destylowanej wodzie, przy użyciu jako głównego czynnika azotanu srebra (argentum netricum — lapis Ag NO3). Podlewa powinna być dobrze wysuszona i zabezpieczona pierwszą farbą czerwoną (minjową) i drugą pokostową.

Lustra i szyby kryształowe powinny posiadać grubość według zamówienia, przyczem dozwolone odchylenie grubości może wynosić ± 0,25 mm.

Odchylenie w wysokości i szerokości dostarczonych luster i szyb nie powinno przewyższać ± 1,5 mm.

Sprawdzane lustra i szyby kryształowe powinny ściśle odpowiadać zatwierdzonej próbce i posiadać grubość i wymiary wskazane w zamówieniu, przy uwzględnieniu wyżej podanego odchylenia.

Czystość (przezroczystość) szyb lustrzanych bada się w następujący sposób:

Pojedyncza płyta położona na białym papierze, nie powinna w przezroczu wykazywać widocznego zabarwienia z wyjątkiem zielonego odcienia na rzniętych obrzeżach.

Tafle szklane powinny ściśle przylegać do siebie całemi płaszczyznami, co należy sprawdzić przez kolejny nacisk ręką na narożniki leżących na sobie tafli.

Płytka szklana, zanurzona w ciągu ½ godziny w 38° rozczynie kwasu solnego w hermetycznie zamkniętym słoju powinna zachować swą przezroczystość.

Oględzinom i pomiarom podlegają wszystkie lustra i szyby kryształowe.

Lustra i szyby kryształowe, nieodpowiadające powyższym warunkom odrzuca się, przyczem o ile z danej partji luster lub szyb kryształowych więcej niż 50% nie odpowiada powyższym warunkom, cała partja odrzuca się, dostawca zaś nie ma prawa do jakiegokolwiek odszkoowania.

Cecha P. K. P. Ser. Z. Nr. 218.

Warunki techniczne

dostawy dla P. K. P. 1) mioteł z piassawy,
2) mioteł brzozowych.

1) Miotły z piassawy.

Miotły z piassawy do zamiatania powinny być wykonane ze zdrowych, giętkich włókien piassawy najlepszej jakości i odpowiadać zatwierdzonym wzorom.

Oddzielne pęczki piassawy powinny być mocno powiązane drutem żelaznym, miedzianym lub mosiężnym o średnicy 0,75 mm lub też tak mocno włoczone w odpowiednie otwory podstawy miotły aby przy użyciu całkowitego wysiłku ręki, nie można było ich wyciągnąć. Podstawa miotły powinna być wykonana z drzewa bukowego lub olszowego o wymiarach: szerokość 275 mm., długość 77 mm. i grubość 28 mm. Długość poszczególnych pęczków nie powinna przewyższać 140 mm, licząc od dolnej krawędzi podstawy. Ilość pęczków w każdej miotle ma wynosić 75. Podstawa miotły powinna być przykryta płytką z drzewa bukowego lub olszowego i dobrze przymocowana do podstawy śrubami drewnianemi lub 10-ma sztyftami żelaznemi. Podstawa powinna mieć otwór dla nasadzenia kija o średnicy 25 mm. Miotły powinny być dostarczane bez kijów.

Miotły nieodpowiadające powyższym warunkom odrzuca się.

2) Miotły brzozowe.

Miotły powinny być wykonane z młodych, giętkich łodyg brzozowych o średnicy 5 — 6 mm mocno i trwale związanych.

Długość miotły licząc od miejsca związania powinna wynosić nie mniej niż 65 cm, a średnica w miejscu związania 21 i 23 cm.

Miotła powinna być związana mocnym szpagatem. Waga jednej miotły powinna wynosić nie mniej niż 1 kg.

Miotły powinny być dostarczone bez kijów.

Miotły nieodpowiadające powyższym warunkom, odrzuca się.

Cecha P. K. P. Ser. Z. Nr. 214.

188.

N. VI/16451/4/29 z dn. 7 listopada 1929 r. w sprawie stosowania na P. K. P. zatwierdzonych warunków technicznych na dostawę świec parafinowych i stearynowych.

Ministerstwo Komunikacji poleca z dniem ogłoszenia niniejszego stosować na P. K. P. podane niżej warunki techniczne dostawy świec parafinowych i stearynowych.

Warunki techniczne dostawy świec parafinowych i stearynowych dla P. K. P.

Warunki ogólne.

Świece powinny być gładkie, twarde i niełamliwe, o powierzchni mającej połysk; przy uderzeniu jedna o drugą powinny wydawać dźwięk, odpowiadać wymiarom wskazanym w zamówieniu i posiadać znak P. K. P. Kolor świec powinien być: parafinowych biały z odcieniem niebieskawym, a stearynowych czysto biały.

Materjał i własności knota.

Knot powinien być płasko tkany z czystej przędzy bawełnianej jednostajnej grubości i tak przystosowanej, aby z równomiernie grubego knota nie wystawały pojedyncze włókna, które mogą powodować nierównomierne topienie się materjału świetlnego.

Knot powinien być mocny, umieszczony w samym środku świecy, przepojony ciałami utleniającemi (saletrą, chloranem potasu, szotanem bizmutu i t. p.) i posiadać nie mniej niż 30 nitek z przędzy Nr. 16.

Materjał palny.

Świece parafinowe powinny być produkowane z czysej parafiny, odpowiadającej warunkom technicznym dotsawy przetworów ropy naftowej dla P. K. P. (serja Z. Nr. 131, XI), z wyjątkiem punktu topliwości, który powinien wynosić 54 — 56° C.

Świece stearynowe powinny być produkowane ze stearyny białej, suchej, twardej, bez zapachu, wolnej od tłuszczów neutralnych (olej kokosowy, łój i t. p.) i parafiny; zawartość tych domieszek nie może przewyższać 2%. Potarta kilkakrotnie o biały papier w temperaturze 13 — 20° C. świeca nie powinna go zatłuszczać.

Badanie praktyczne.

Z dostarczonej partji wybiera się z różnych paczek 1% świec, jednak nie mniej niż 5 świec, i po uprzedniem zbadaniu przygotowania knota ustawia się je w spokojnem, nieprzewiewnem miejscu i zapala wszystkie równocześnie. Świece powinny płonąć spokojnie bez migania i skwierczenia, które jest oznaką wilgotności knota, nie kopcić i świecić sę jasno.

Knot powinien się spalać równomierne wraz z materjałem świecy; na knocie nie powinien pozostawać popiół lub cząsteczki węgla, przy paleniu się zaś świecy knot powinien lekko zaginać się, lecz nie opadać.

Jeżeli knot spala się wolniej niż tłuszcz, to stanowi to dowód, że grubość jego jest niedostatecznie dokładnie dobrana do grubości świecy, lub też że knot nie jest wcale, lub należycie przepojony środkami utleniającemi. W takim razie często się zdarza, że zwęglony knot sterczy jakiś czas nad świecą, płonącą bardzo mdłem światłem, a gdy podstawa nie jest już w stanie utrzymać zbyt ciężkiego knota, wtedy nachyla się on na boki i, dotknąwszy świecę z boku, topi ją.

Ilość płynnego materjału palnego u podstawy knota powinna być odpowiednia, t. j. wypełniać wgłębienie całkowicie i nie wyciekać.

Świece nie odpowiadające powyższym warunkom przyjęte być nie mogą.

Próby laboratoryjne.

Z dostarczonej partji wybiera się z różnych paczek 1% świec, niemniej jednak niż 5 świec i z nich przeznacza się na próbę około ½ kg.

Parafinę względnie stearynę, wziętą na próbę, po rozkruszeniu na drobne kawałki, umieszcza się w 2 zalakowanych słoikach, z których jeden przechowuje się, drugi zaś wysyła się do laboratorjum chemicznego.

Każdy słoik winien mieć zewnątrz nalepioną etykietę i wewnątrz umieszczoną kartkę z podaniem zawartości słoika, firmy, daty wziętych prób i numeru zamówienia dostarczonej partji świec.

Analiza chemiczna ma za zadanie:

1) określić stopień czystości materjału przez rozpuszczanie w terpentynie, alkoholu, eterze, dwusiarczku węgla, przyczem parafina nie powinna zawierać żadnych domieszek obcych ciał, a stearyna najwżej 1%,
2) określić punkt topliwości materjału, który powinien wynosić dla parafiny 54 — 56° C, a dla stearyny najmniej 52° C
3) określić ciężar właściwy materjału, który powinien wynosić dla parafiny najwyżej 0,915 przy 15° C i dla stearyny 1,0 przy 12° C.

Badanie powtórne.

Jeżeli dostawca zakwestjonuje wynik badania pierwszej próby, na podstawie której materjał świec zabrakowano, przeprowadza się na żądanie i koszt dostawcy powtórna analizę z podwójnej już ilości świec i uzyskaną próbną parafinę albo stearynę wagi około 1½ kg po dokładnem zmięszaniu i rozdrobnieniu na równe kawałki umieszcza się w 3 zalakowanych słoikach, zaopatrzonych zewnątrz i wewnątrz w odpowiednie etykiety, z których jeden przechowuje się, dwa pozostałe zaś przesyła się do 2 laboratorjów.

Przyjęcie dostarczonej partji świec zależnem jest wtedy od dodatnich wyników obu analiz, przeprowadzonych w 2 laboratorjach, w przeciwnym wypadku, w razie ujemnych wyników chociażby jednej analizy, cała partja świec zostaje odrzucona, dostawca zaś nie ma prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

Cecha P. K. P. Ser. Z. Nr. 220.

ZAWIADOMIENIA:

(Sprawy szczegółowo - osobowe).

RUCH SŁUŻBOWY W MINISTERSTWIE KOMUNIKACJI:

Powierzenie stanowisk:

Dr. Gałecki Adam, Dyrektor Departamentu M. K., — stanowisko Dyrektora Departamentu Ogólnego M. K. z równoczesnem zwolnieniem ze stanowiska Dyrektora Departamentu Administracyjnego.
Nr. Pr. 7716/29.

Inż. Frank Adam, Dyrektor Departamentu M. K., — stanowisko Dyrektora Departamentu Ruchu M. K., z równoczesnem zwolnieniem ze stanowiska Dyrektora Departamentu Eksploatacyjnego.
Nr. Pr. 7920/29.

Inż. Hummel Bogumił, Naczelnik Wydziału M. K., stanowisko Naczelnika Wydziału Nawierzchni w Departamencie Utrzymania i Budowy M. K. z równoczesnem zwolnieniem ze stanowiska Naczelnika Wydziału Utrzymania.
Nr. Pr. 7969/29.

Mgr. Zajas Jan, Naczelnik Wydziału M. K., — stanowisko Naczelnika Wydziału Koncesyj i Wywłaszczeń w Departamencie Ogólnym M. K., z równoczesnem zwolnieniem ze stanowiska Naczelnika Wydziału do spraw konscesyjnych i wywłaszczeń w Departamencie Utrzymania i Budowy.
Nr. Pr. 7916/29.

Inż. Tuz Adam, Naczelnik Wydziału M. K.,— stanowisko Naczelnika Wydziału Ogólno-Ruchowego w Departamencie Ruchu M. K. z równoczesnem zwolnieniem ze stanowiska Naczelnika Wydziału Ruchu w Departamencie Eksploatacyjnym.
Nr. Pr. 7917/29.

Inż. Włodek Kazimierz, Naczelnik Wydziału M. K., — stanowisko Naczelnika Wydziału Towarowego w Departamencie Ruchu M. K. z równoczesnem zwolnieniem ze stanowiska Naczelnika Wydziału Przewozowego w Departamencie Eksploatacyjnym.
Nr. Pr. 7918/29.

Rogalski Stanisław, Naczelnik Wydziału M. K., — stanowisko Naczelnika Wydziału Ogólnego i Taryf Osobowych w Departamencie Handlowo-Taryfowym M. K. z równoczesnem zwolnieniem ze stanowiska Naczelnika Wydziału Taryf Osobowych i Traktatowego.
Nr. Pr. 7919/29.

Mianowania:

Naczelnikami Wydziałów M. K. w V st. sł. urzędn. państw. z równoczesnem powierzeniem stanowisk:

Mgr. Dziekoński Stanisław, Inspektor Ministerjalny w Głównej Inspekcji Komunikacji z równoczesnem powierzeniem stanowiska Naczelnika Wydziału Administracyjnego w Departamencie Ogólnym M. K.
Nr. Pr. 7967/29.

Dr. Klechniowski Zygmunt, Radca Ministerjalny M. K., z równoczesnem powierzeniem stanowiska Naczelnika Wydziału Traktatowego w Departamencie Ogólnym M. K.
Nr. Pr. 7744/29.

Mgr. Batycki Władysław, Rada Ministerjalny M. K., z równoczesnem powierzeniem stanowiska Naczelnika Wydziału Organizacyjnego w Departamencie Ogólnym M. K.
Nr. Pr. 7745/29.

Inż. Wołkanowski Józef, urzędnik M. K. w V st. sł. urz. p., z równoczesnem powierzeniem stanowiska Naczelnika Wydziału Budynków w Departamencie Utrzymania i Budowy M. K.
Nr. Pr. 7743/29.

Inż. Chojnowski Kazimierz, Radca P. K. P., z równoczesnem powierzeniem stanowiska Naczelnika Wydziału Kolei Wąskotorowych i Tramwajów w Departamencie Ruchu M. K.
Nr. Pr. 7742/29.

Inspektorami Ministerjalnymi M. K. w VI st. sł. urzędn. państw.:

Mgr. Sokołowski Włodzimierz, Starszy Referent M. K.
Nr. Pr. 7965/29.

Mgr. Mayer Zygmunt, Starszy Referent M. K.
Nr. Pr. 7966/29.

Referendarzami M. K. w VII st. st. urzędn. państw.:

Mgr. Geisler Michał, Referendarz Warszawskiego Starostwa Powiatowego.
Nr. Pr. 5101/29.

Inż. Biernacki Michał, urzędnik kontraktowy M. K.
Nr. Pr. 7968/29.

Referendarzem M. K. w VIII st. sł. urzędn. państw.:

Mgr. Deptuła Stanisław, Referendarz Kuratorjum Okręgu Szkolnego Warszawskiego.
Nr. Pr. 5393/29.

Poruczenia kierownictw:

Mgr. Zajączkowski Tadeusz, Naczelnik Wydziału M. K., — Kierownictwo Biura Personalnego Ministerstwa Komunikacji.
Nr. Pr. 7530/29.

Nowosielski Władysław, Inspektor Ministerjalny Głównej Inspekcji Komunikacji, — Kierownictwo Wydziału Osobowego w Biurze Personalnem M. K.
Nr. Pr. 7963/29.

Mgr. Dobrucki Stanisław, urzędnik M. K. w VI st. sł. urz. p., — Kierownictwo Sekretarjatu Ministra w Departamencie Ogólnym M. K.
Nr. Pr. 7962/29.

Dr. Zawojski Rajmund, Starszy Referent M. K., — Kierownictwo Wydziału Przewozowego w Departamencie Handlowo-Taryfowym M. K.
Nr. Pr. 8082/29.

Przeniesienie w stan nieczynny:

Mgr. Buszyński Marjan, Naczelnik Wydziału M. K., — z dn. 1 października 1929 r.
Nr. Pr. 7721/29.

Zwolnienia ze służby na własną prośbę:

Mgr. Dolanowski Mikołaj, urzędnik M. K. w VI st. sł. urz. p., z dniem 8 października 1929 r.
Nr. Pr. 7863/29.

Batycka Ewelina, urzędnik M. K. w X st. sł. urz. p. z dniem 30 września 1929 r.
Nr. Pr. 7279/29.

RUCH SŁUŻBOWY W DYREKCJACH OKRĘGOWYCH KOLEI PAŃSTWOWYCH.

Przemianowania:

Inż. Bieniecki Witold, Prezes Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Warszawie — Dyrektorem tej Dyrekcji.

Inż. Andrzejewski Seweryn, Prezes Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu — Dyrektorem tej Dyrekcji.

Inż. Staszewski Juljan, Prezes Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie — Dyrektorem tej Dyrekcji.

Inż. Ruciński Stanisław, Prezes Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Poznaniu — Dyrektorem tej Dyrekcji.

Inż. Czarnowski Tadeusz, Prezes Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Gdańsku — Dyrektorem tej Dyrekcji.

Inż. Dobrzycki Bogusław, Prezes Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowich — Dyrektorem tej Dyrekcji.

Inż. Gronowski Mieczysław, Prezes Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie — Dyrektorem tej Dyrekcji.

Inż. Prachtel-Morawiański Paweł, Prezes Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych we Lwowie— Dyrektorem tej Dyrekcji.

Inż. Wiktor Stefan, Prezes Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Stanisławowie — Dyrektorem tej Dyrekcji.
Nr. Pr. 7637/29.

Powierzenia pełnienia obowiązków:

Inż. Niebieszczański Mieczysław, Wicedyrektor Kolei Państwowych w Katowicach, — pełnienie obowiązków Kierownika tej Dyrekcji.
Nr. Pr. 7661/29.

Wąsik Edmund, Naczelnik Wydziału Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach — pełnienie obowiązków Wicedyrektora tej Dyrekcji.
Nr. I. 21064/29.

Delegowania do pełnienia obowiązków:

Inż. Dobrzycki Bogusław, Dyrektor Kolei Państwowych w Katowicach, — do pełnienia obowiązków Kierownika Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Gdańsku.
Nr. Pr. 7663/29.

Inż. Falkowski Kazimierz, p. o. Głównego Inspektora Komunikacji, — do pełnienia obowiązków Kierownika Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie.
Nr. Pr. 7663/29.

Mianowania:

Inż. Szulc Antoni, Radca K. P. w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Warszawie, — Naczelnikiem Wydziału Zasobów Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych we Lwowie.
Nr. I. 18636/1/29.

Dr. Bakun Józef, kontraktowy Kierownik Wydziału Sanitarnego Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie, — Naczelnikiem tego Wydziału.
Nr. I. 18894/29.

Inż. Rogowski Piotr, p. o. Zastępcy Naczelnika Wydziału Drogowego w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu, Zastępcą Naczelnika tego Wydziału z jednoczesnem poruczeniem czynności Kierownika Działu Inwestycyjnego w tym samym Wydziale i Dyrekcji.
Nr. I. 22191/1/29.

Inż. Dobrzyjałowski Aleksander, Starszy Referendarz K. P. w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Warszawie, — Zastępcą Naczelnika Wydziału Drogowego tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 18050/1/29.

Dr. Petkun Konrad, Referendarz K. P. w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie, — Kierownikiem Działu Reklamacyjnego w Wydziale Kontroli Dochodów tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 18878/29.

Mgr. Kołodziej Wiktor, Referendarz K. P. w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych we Lwowie, — Kierownikiem Działu Ogólno-Prawnego i Dyscyplinarnego w Wydziale Prawnym tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 18678/1/29.

Witkowski Tadeusz, Kontroler Wydziałowy w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Poznaniu, — Kierownikiem Działu Rewizyjnego w Wydziale Kontroli Dochodów tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 17809/1/29.

Wyszkowski Zygmunt, St. Asesor Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie, — Kierownikiem Działu Przedsiębiorstw Pomocniczych w Wydziale Handlowo-Taryfowym w Wydziale Handlowo-Taryfowym tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 21644/1/F/29.

Wietrzykowski Stanisław, St. Asesor Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Poznaniu, — Kierownikiem Działu Likwidacji Poborów w Wydziale Finansowym tej samej Dyrekcji.
Nr. P/72/1/29.

Torbiński Wojciech, St. Asesor Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Poznaniu, — Kierownikiem Działu Kontroli Wpływów i Kas w Wydziale Finansowym tej samej Dyrekcji.
Nr. P/72/1/29.

Łytkowski Władysław, St. Asesor Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Poznaniu, — Kierownikiem Działu Ogólno-Rachunkowego w Wydziale Finansowym tej samej Dyrekcji.
Nr. P/72/1/29.

Dubiel Józef, Kontroler Wydziałowy w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie, — Starszym Kontrolerem Wydziałowym w Wydziale Kontroli Dochodów Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach.
Nr. I. 21088/1/J/29.

Inż. Dziankowski Leonard, Kontroler Maszynowy w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie, — Naczelnikiem Parowozowni I klasy w Lublinie w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu.
Nr. I. 18981/1/F/29.

Inż. Milewski Józef, Zawiadowca Parowozowni II klasy w Sarnach w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu, — Naczelnikiem Parowozowni I klasy w Kielcach w Okręgu tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 18981/1F/29.

Inż. Stecki Adam Bolesław, Zastępca Naczelnika Oddziału Mechanicznego w Kowlu w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu, — Naczelnikiem Parowozowni I klasy w Kowlu w okręgu tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 11947/1/G/29.

Inż. Montwid-Dmochowski Henryk, Referendarz K. P. w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie, — Naczelnikiem Głównego Magazynu Zasobów w Łapach w okręgu tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 21379/1/F/29.

Inż. Dobrowolski Henryk, Referendarz K. P. w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie, — Kierownikiem I klasy Działu Mechanicznego w Warsztatach Głównych w Nowym Sączu w okręgu tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 19069/1/29.

Prochownik Kazimierz, St. Asesor w Wydziale Eksploatacyjnym Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie, — Zastępcą Kierownika Biura dla celów wojskowych w tym samym Wydziale i Dyrekcji.
Nr. I. 17046/29.

Przeniesienia w stan nieczynny:

Inż. Czarnowski Tadeusz, Dyrektor Kolei Państwowych w Gdańsku z dniem 1 października 1929 r. na podstawie § 126 Rozp. Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447).
Nr. P. 7662/29.

Inż. Staszewski Juljan, Dyrektor Kolei Państwowych w Wilnie, z dniem 1 listopada 1929 r. na podstawie § 126 Rozp. Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447).
Nr. P. 6/29.

Dr. Kłodnicki Stanisław Jan, Naczelnik Wydziału Osobowego w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych we Lwowie, — z dniem 1 października 1929 r. na podstawie § 126 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447).
Nr. I. 21088/1/J/29.

Inż. Łuczko Józef, Naczelnik Wydziału Drogowego w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Poznaniu, z dniem 1 października 1929 r. na podstawie § 126 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447).
Nr. I. 19962/1/29.

Przeniesienia ze względów służbowych:

Weich Tadeusz, Naczelnik Wydziału Zasobów Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych we Lwowie, — na stanowisko Naczelnika Wydziału Finansowego w tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 18636/1/29.

Inż. Freudenthal Szymon, Naczelnik Sekcji Utrzymania Kolei w Dziedzicach w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie, — na stanowisko Naczelnika Sekcji Utrzymania Kolei w Rzeszowie w okręgu tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 22192/1/29.

Inż. Rogawski Leon, Naczelnik Sekcji Utrzymania Kolei w Rzeszowie w Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie, — na stanowisko Naczelnika Sekcji Utrzymania Kolei w Bielsku w okręgu tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 22192/1/29.

Inż. Chmurski Władysław, Naczelnik Sekcji Utrzymania Kolei w Nowym Sączu w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie, — na stanowisko Naczelnika Sekcji Utrzymania Kolei Kraków II tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 22192/1/29.

Inż. Nikołajew Wszewład, Kierownik Działu Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Warszawie do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Ruchu.
Nr. Pr. 7278/29.

Zwolnienie ze stanowiska:

Mgr. Nycz Michał, Kierownik Działu Taryfowego w Wydziale Handlowo-Taryfowym Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie, zwolniony z tego stanowiska ze względów służbowych z nadaniem tytułu służbowego „Starszy Referendarz Kolei Państwowych".
Nr. I. 18643/1/29.

Zwolnienie z pełnienia obowiązków:

Hoenl Eustachy, Zastępca Naczelnika Wydziału Kontroli Dochodów i p. o. Kierownika Działu Ogólnego w tym samym Wydziale w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach, — zwolniony z powierzonego mu powyższego Kierownictwa Działu Ogólnego.
Nr. I. 19660/1—G/29.

Zwolnienia ze służby:

Mgr. Fijałkowski Karol Stanisław, Wicedyrektor Kolei Państwowych w Warszawie, z dniem 1 grudnia 1929 r. na podstawie § 123 ustęp 2 punkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447), z wyrażeniem pełnego uznania za wieloletnią, owocną pracę w kolejnictwie.
Nr. P/710/1/29.

Inż. Wyszyński Witold, Wicedyrektor Kolei Państwowych w Poznaniu, z dn. 1 października 1929 r., na podstawie § 123 ustęp 2 punkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447), z wyrażeniem pełnego uznania za wieloletnią, owocną pracę w kolejnictwie.
Nr. I. 19879/1—B/29.

Swaton Zygmunt, Wicedyrektor Kolei Państwowych we Lwowie, z dn. 1 listopada 1929 r., na własną prośbę, na podstawie § 123, ustęp ostatni rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447), z wyrażeniem pełnego uznania za niestrudzoną i wielce owocną działalność służbową w kolejnictwie.
Nr. I. 19947/1/29.

Inż. Pekel Hugon, Naczelnik Wydziału Drogowego w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Gdańsku, z dn. 1 października 1929 r. na podstawie § 123 ustęp 2 punkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447), z wyrażeniem podziękowania za wieloletnią pracę w kolejnictwie.
Nr. I. 20001/1/29.

Inż. Jabłoński Jan Rafał, Naczelnik Wydziału Mechanicznego Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie, — z dn. 31 października 1929 r. na własną prośbę, na podstawie § 123 ustęp ostatni rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447), z wyrażeniem uznania za długoletnią, owocną pracę w kolejnictwie.
Nr. I. 21295/1—F/29.

Stankiewicz Otillo, Naczelnik Wydziału Osobowego w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie, z dn. 1 października 1929 r., na podstawie § 123 ustęp 2 punkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII. 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447), z wyrażeniem pełnego uznania za wieloletnią, owocną pracę w kolejnictwie.
Nr. I. 13198/1/29.

Piasecki Ludwik, Naczelnik Wydziału Finansowego Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych we Lwowie, — z dn. 30 września 1929 r. na podstawie § 123 ustęp 2 punkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447), z wyrażeniem uznania za długoletnią, owocną pracę w kolejnictwie.
Nr. I. 18636/1/29.

Inż. Witkowski Tadeusz, Naczelnik Oddziału Mechanicznego we Lwowie, z dn. 1 listopada

1929 r. na podstawie § 123 ustęp 2 punkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447).

Nr. I. 17457/1/29.

Inż. Wasserstrom Pinkus, Naczelnik Sekcji Utrzymania Kolei w Bielsku w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie, z dn. 1 listopada 1929 r. na podstawie § 123 ustęp ostatni rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447), z wyrażeniem uznania za długoletnią służbę w kolejnictwie.

Nr. I. 22192/1/29.

Inż. Buchowiecki Kalikst Władysław, Kierownik Działu Ogólno-Gospodarczego w Wydziale Kolei Wąskotorowych Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie, — z dn. 31 października 1929 r. na podstawie § 123 ustęp 2 punkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447), przy równoczesnem wyrażeniu uznania za długoletnią pracę w kolejnictwie.

Nr. I. 20803/1—F/29.

Mgr. Ettinger Fischel, Kierownik Działu Ogólno-Prawnego i Dyscyplinarnego w Wydziale Prawnym Dyrekcji Kolei Państwowych we Lwowie, — z dn. 1 października 1929 r. na podstawie § 123 ustęp 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447).

Nr. I. 18678/1/29.

Zielecki Jan Kazimierz, Kierownik Działu Zabezpieczeń i Humanitarnego w Wydziale Osobowym Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie, — z dn. 31 października 1929 r. na podstawie § 123 ustęp 2 punkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8/VII 1929 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 57/29 poz. 447), przy równoczesnem wyrażeniu uznania za owocną pracę w kolejnictwie.

Nr. I. 20804/1—F/29.

Inż. Saganowski Władysław, Kierownik Działu Nawierzchni i Stacyj w Wydziale Drogowym Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu, — na własną prośbę celem przejścia do służby w Okręgowej Izbie Kontroli w Kielcach.

Nr. I. 20686/1—G/29.

KONKURSY:

na stanowisko Naczelnika Wydziału Mechanicznego w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja politechniczne (wydział budowy maszyn), V lub VI grupa uposażenia, oraz dłuższa, wszechstronna praktyka w służbie mechanicznej,

Termin wnoszenia podań do dn. 30 grudnia 1929 r.

Nr. I. 20443/1—F/29.

---

na stanowisko Zastępcy Naczelnika Wydziału Finansowego w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia oraz dłuższa wszechstronna praktyka w Wydziale Finansowym.

Termin wnoszenia podań do dn. 30 grudnia 1929 r.

Nr. I. 16192/1—F/29.

---

na stanowisko Kierownika Działu Ogólnego w Wydziale Kontroli Dochodów Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach.

Warunki dla ubiegających się: studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa praktyka w dziedzinie kontroli dochodów.

Termin wnoszenia podań do dn. 30 grudnia 1929 r.

Nr. I. 19660/1—G/29.

---

na stanowisko Kierownika Działu Taryfowego w Wydziale Handlowo-Taryfowym Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Stanisławowie.

Warunki dla ubiegających się: VI lub VII grupa uposażenia, wykształcenie wyższe, wyjątkowo średnie, oraz dłuższa wszechstronna praktyka w odnośnej gałęzi służby.

Termin wnoszenia podań do dn. 30 grudnia 1929 r.

Nr. I. 18720/1/29.

---

na stanowisko Kierownika Działu Ogólno-gospodarczego w Wydziale Drogowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, VI lub VII grupa uposażenia oraz odpowiednia praktyka w tej dziedzinie służby.

Termin wnoszenia podań do dn. 30 grudnia 1929 r.

Nr. I. 15735/1—D/29.

---

na stanowisko Kierownika Działu Nawierzchni i Stacyj w Wydziale Drogowym Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja politechniczne, VI lub VII grupa uposażenia,

oraz dłuższa, wszechstronna praktyka w wykonawczej służbie drogowej na linji.

Termin wnoszenia podań do dn. 30 grudnia 1929 r.

Nr. I. 20686/1—G/29.

---

na stanowisko Kierownika Działu Pasażerskiego i Technicznego w Wydziale Eksploatacyjnym Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia oraz dłuższa wszechstronna praktyka w powyższej gałęzi służby.

Termin wnoszenia podań: do dn. 30 grudnia 1929 r.

Nr. I. 20956/1/29.

---

na stanowisko Kierownika I kl. Działu Parowozowego w Warsztatach Głównych w Poznaniu.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa praktyka w tym dziale służby.

Termin wnoszenia podań: do dn. 30 grudnia 1929 r.

Nr. I. 9602/1/29.

---

na stanowisko Naczelnika II-giej Sekcji Utrzymania Kolei w Tarnopolu w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Stanisławowie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja politechniczne, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa, wszechstronna praktyka w odnośnej gałęzi służby.

Termin wnoszenia podań: do dn. 30 grudnia 1929 r.

Nr. I. 20570/1—G/29.

---

na stanowisko Kierownika Działu Taryfowego w Wydziale Handlowo - Taryfowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: ukońzone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz gruntowne wykształcenie teoretyczne i praktyczne w służbie taryfowej.

Termin składania podań: 30 grudnia 1929 r.

Nr. I. 18643/1/29.

SPROSTOWANIE.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji Nr. 19, poz. 170 na str. 300 w p .13 w wierszu 3 zamiast „pracowników próbnych" ma być „z pracownikami próbnymi".

W repertorjum wykazów i sprawozdań dołączonem do rozporządzenia M. K. z 26. III. 1929 r. Nr. I. 1227/B.O./29, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym M. K. Nr. 6, poz. 65, należy w ustępie p. t. „Departament V", w rubrykach 10, 11, 12 i 13, zamiast znaków, oznaczających termin 15 sierpnia każdego roku, umieścić wyrazy: „15 maja każdego roku".

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa. Nr. 48352. 16.XI.29. 8.200.

WARUNKI PRENUMERATY. Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji podaje do wiadomości, iż prenumerata Dziennika Urzędowego M. K. na rok 1929 wynosi zł. 8.—, półroczna zł. 4.—, kwartalna zł. 2.—. Pojedyńczy numer — groszy 50.